

**STICHTING RADIOGEMEENTE**  
**PREEK UIT HET CONTACTBLAD JAARGANG 43 NR 3**

**Schriftlezing:**

PSALM 84

**"KRACHT VOOR ONDERWEG"**

DOOR KLAAS DE BOER

Lieve mensen, iedereen heeft wel zo'n Psalm die hem echt raakt. Nu, Psalm 84 is zo'n Psalm die met mijn hele leven is doorgelopen. Toen ik heel klein was, las mijn vader iedere zondagmorgen Psalm 84 en ik leerde hem langzaam maar zeker uit het hoofd kennen. Als er wat in de familie gebeurde, iets blijds of iets dankbaars of misschien ook wel een stukje verdriet, dan lasen we Psalm 84. Afgelopen woensdag werd mijn moeder 94. Ik vroeg aan haar: "Moeder, wat moet ik lezen?" "Nou," zei ze, "vanzelf Psalm 84." Dus heb ik hem deze week nog maar eens een keer gelezen. Toen Eta belde: "Waar ga je over preken?" dacht ik aan mijn moeder en ik zei tegen haar: "Nou, vanzelf Psalm 84 maar."

Ieder mens heeft van die Psalmen die in het leven meegenomen worden. Vaak denk je terug aan die laatste Psalm die je vader misschien op zijn sterfbed zong. Of die Psalm die je gezongen hebt toen je trouwde. Of die Psalm die je hebt uitgejubeld toen je belijdenis deed. Het zijn echt van die lijfliederen voor onderweg. En als mensen dan op reis gaan, vaak naar hele vreemde bestemmingen, dan wordt er ook gezongen.

**"Mijn ziel verlangt, ja, smacht naar de voorhoven des  
Heren..."**

Psalm 84 : 3<sup>a</sup>

Nu, Psalm 84 is zo'n pelgrimslied dat ze zongen op weg naar Jeruzalem. Ze zongen: "Van kracht tot kracht gaan wij steeds voort, totdat we in Jeruzalem aankomen." De dichter heeft een heel bijzonder leven meegemaakt. Misschien dat het hem economisch wel bijzonder goed ging. Hij was iemand die in het hoge Noorden woonde, ver bij Jeruzalem vandaan. En om hem heen waren mensen die niet in God geloofden. Het zouden zo mensen uit ons midden kunnen zijn: mensen die de Here Jezus niet kennen en waarvan je soms, als je gaat praten, ontdekt: het zijn woorden die geen voedingsbodem vinden. En toch woonde die dichter daar. Maar hij heeft heimwee gekregen naar God. Toen is hij op weg gegaan... Zo in gedachten zie ik hem dan gaan vanuit het hoge Noorden op weg naar Jeruzalem. Een geweldig lange reis over bergen, door dalen, soms een woestijn passerend, gevaar voor wilde dieren, maar... hij ging. Heimwee, een hunkerend verlangen maakte dat hij op weg ging. Volgens zijn tijd woonde God in Jeruzalem; daar kon hij God aanbidden. In die machtige tempel daar, daar woonde God. En hij heeft de reis ondernomen, op weg naar Jeruzalem. Dicht, heel dicht bij God... Verlangend naar het Leven met hoofdletters. Verlangend naar de liefde die God geeft. Verlangend naar het licht dat verspreid wordt. Verlangend naar... God.

Dan zegt hij: "Ik wil liever staan buiten de tempel, liever staan in de voorhof - en misschien dat ik er dan niet bij hoor - dan wonen tussen al die mensen die niet in God geloven, die God haten en God niet

kennen." En zo is hij op weg gegaan. Eén band houdt hem staande: de band van het geloof. Hoe vaak heb je dat niet in je eigen leven? Dat je die krachtbron nodig hebt, die krachtbron van het geloof? Ik sprak vanmorgen met een vrouw van 55. Haar man was weggenomen en ze voelde zich helemaal alleen. "Het enige wat me op de been houdt," zei ze tegen me, "is mijn geloof." En ze is toch maar op weg gegaan. "Je kunt toch niet bij de pakken neer blijven zitten? Dan vinden de kinderen er niets meer aan. Hoewel, die lege plaats...." U kent het in uw eigen leven. "... daar raak je nooit aan gewend."

De dichter is de zon gaan zoeken. Die dichter is op weg gegaan naar de Zon van het leven. Als wij de zon gaan zoeken, stappen we in een vliegtuig naar warmere oorden. Alhoewel... In Nederland kun je tegenwoordig ook de zon vinden. Maar als je sommige mensen de Zon der zonnen laat zoeken, dan houden ze ermee op, dan blijven ze thuis.

Maar de dichter is op weg gegaan om te zoeken naar God, om te zoeken naar de krachtbron Jezus, die hem staande houdt en die hem in beweging brengt. En hij is zijn pelgrimstocht begonnen. En daar op een pleisterplaats heeft hij God gevonden.

**"Want één dag in Uw voorhoven is beter dan duizend elders."**

Psalm 84 : 11<sup>a</sup>

Dat is nu het wonder van zo'n dienst als vanavond. Dan voel je als het ware de handen van God om je heen. Als het koor Sion zingt, is dat zo'n warme deken. Als we samen zingen, voel je dat je onderweg bent, dan voel je de handen van God met een eeuwigdurende liefde.

Waar kun je nu de Here Jezus vinden? Op zo'n avond als deze is de Here Jezus. En Hij toont al Zijn gaven, Hij toont Zijn liefde, Hij toont Zijn kracht. En Hij zegt: "Ik ben er toch?" Nu hoop ik dat u die Heiland kent. Misschien dat vanavond al die gedachten door je hoofd tuimelen als je op bed ligt. Dan is er één adres en dat is Jezus. Misschien dat je daarom het gebed wel op je levensprogram moet zetten en vanuit de Schrift de Here Jezus moet ontmoeten. Dan is die leidraad er, die richtingaanwijzer, die landkaart: de Bijbel en die brengt je op wegen van goedheid en zegen. De routebeschrijving naar God.

O nee, wij hoeven niet daadwerkelijk naar Jeruzalem terug. Je mag de Here Jezus vinden heel dicht bij het Vaderhart van God. Want elke keer heb je kracht nodig, elke keer heb je ondersteuning nodig. Elke keer zul je ontdekken dat je de liefdevolle hand van Jezus nodig hebt als je door een dal gaat. In de grondtekst staat: het *Bakadal*. Een dal van dorheid, een dal van wenen, een dal van verdriet. En dan zegt deze Psalm: "Dat maakt Hij tot een oord van bronnen."

O ja, de krachten worden minder op weg naar Jeruzalem. Je weet toch niet hoe lang of de reis zal duren? En je weet niet wat er allemaal gaat gebeuren. En dan denk je: hoe moet ik nu verder? Dan zou je net zoals die vrouw van 55 wel willen stoppen en zeggen: "Het leven is voor mij voorbij. Ik kan alleen niet verder."

**"Als zij trekken door een dal van balsemstruiken, maken zij het tot een oord van bronnen."**

Psalm 84 : 7

Hoe vaak heb je dat niet in je eigen leven? Ouders die de kinderen niet meer zien. Waar zijn ze toch? En die jongen die van de dokter hoorde dat hij de gevreesde ziekte heeft. Hoe moet hij verder? En die

zuster die het zo moeilijk heeft omdat ze geen kinderen kan krijgen. Mensen die het werk los moeten laten en misschien na de vakantie niet meer terug hoeven te komen. Dan zit je echt in zo'n dal. Je komt er bijna niet meer uit. Je zit in zo'n dal als je huwelijk op de klippen dreigt te lopen. Je zit al in zo'n dal, zoals die jongen die me deze week belde: op één tiende punt haalde hij zijn examen net niet. Dan zit je in de put. Dan zit je in dat Bakadal.

En dan komt Jezus. En Jezus maakt dat dal tot een oord van bronnen. Hij zegt: "Bid nu om kracht om verder te gaan." Dan krijg je die kracht voor vandaag en hoop voor de toekomst. Dan ga je het misschien die zuster wel nazeggen. Een heel indringend gesprek zo hangend aan een tafel in de Koningskerk in Rotterdam. Ze zei tegen me: "Mijn kruis is geworden tot een kroon." Dat ervaar je dan: zorg wordt een oord van bronnen.

En als je geen kracht meer hebt, dan krijg je kracht! Want dan zie je het einddoel naderen. Je ziet de toppen van de bergen en achter die bergen heb je het zicht op Jeruzalem. Dan zie je daar die machtige stad liggen en de tempel schitteren in de zon. En dan klinkt het je tegemoet: "Daar zal ik mijn Heer ontmoeten."

O ja, wij zijn allemaal pelgrims onderweg. Onze pelgrimsreis is begonnen als klein kind toen je vader en je moeder je in de kerk hebben gebracht en de Here Jezus Zijn hand op je heeft gelegd: "Ik ben bij je, Ik ga met je mee." De eerste pleisterplaats die je ontdekte dat was de school. Wat heeft de juffrouw mooi over de Bijbel verteld. En wat kon die bovenmeester zijn geloof laten zien. Een pleisterplaats. En toen die oase: je belijdenis. Weet je het nog, dat je *ja* zei tegen de Here God? En toen die rustplaats: je trouwdag en je ging samen verder. Misschien heb je kinderen gekregen...

Maar ook in je eigen leven kwamen bergen van verdriet. Bergen waar je alleen niet overheen kon. Soms dat zonnige pad en soms de zorgen en bidden om kracht.

Nu, uw levensreis gaat voort, ook nu. Er gaat iemand als Gids met je mee en dat is de Here Jezus. Hij zegt vandaag weer tegen je: "Ik ben met je alle dagen, ook de dag van morgen, alle dagen tot aan de voleinding van de wereld. En Ik zal je kracht geven om verder te gaan. Ik zal je het licht geven op je levensweg en Ik zal je een toekomst geven die geweldig is." Dan krijg je dat prachtige toekomstperspectief en je weet dat met het leven hier het niet afgelopen is. Maar je weet dat na de dood het leven verdergaat en dat dan het Leven met hoofdletters begint. Bij die poort staat de Here Jezus met Zijn doorboorde handen te wachten.

Wij zijn nog onderweg. Je mag nog bidden om kracht. En dan krijg je die belofte: "Ik zal je de kracht geven." Met Gods beloften op weg naar Huis, eeuwig Thuis.

**"Zelfs vindt de mus een huis, en de zwaluw een nest voor zich, waar zij haar jongen neerlegt: uw altaren, o Here..."**

Psalm 84 : 4

En dan kom je bij jezelf. Je denkt: zou ik thuiskomen? Ik, die zoveel zonden heb gedaan, die zo vaak de zaken verkeerd heb voorgehouden, die zo vaak met andere dingen ben bezig geweest, zou ik bij God mogen komen? Zou ik erbij horen? Zou die machtige toekomst ook voor mij weggelegd zijn? Voor mij? Ik met mijn leven? Ik die misschien wel helemaal alleen op de wereld sta? Ik, die ook nog moedwillig de band met God heb verbroken? Misschien dat je je afvraagt: wat ben ik nu waard?

Misschien ben je een fladderend vogeltje, maar op de poort van de tempel stonden twee vogels: een mus en een zwaluw. Die zwaluw kwam aanvliegen en die nestelde elke keer in de tempel en dan kwamen er jonge zwaluwen die ook weer uitvlogen. Dat waren trekvogels. Wij zouden graag zwaluw

willen zijn. Maar we zijn misschien maar musjes. Weet u wat een mus is? Een heel klein vogeltje, dat tegenwoordig in Nederland bijna op de beschermde lijst staat. Maar in Israël kosten ze niets. Daar worden ze op de markt verkocht voor een paar centen. Daar worden ze weggegooid, ze zijn niet in tel, die horen er niet bij.

Misschien dat je je wel afvraagt: wat ben ik nu waard? Misschien wel zo'n schuw fladderend vogeltje. Die telt niet mee. Weg ermee! Maar God zegt: "Hé wacht even, wacht even, Psalm 84! De mus is geteld. Niets waard? Geteld bij God. De zwaluw, die trekvogel, is geteld. Fladderende vogels vinden een plaats bij God."

En God geeft het ook nog mild en overvloedig. Misschien ben je wel zo'n fladderend vogeltje, zo'n musje, weggegooid. Maar als je bidt om kracht, zegt de Here Jezus: "Ik gooi jou niet weg, welnee, zo'n fladderend vogeltje is voor Mij van waarde. Dat komt bij Mij op de beschermde lijst. Want dat fladderende vogeltje heb Ik in Mijn handpalmen gegrift." Dat wast geen zeep weg, dat wast niets weg. Ik ben in de handen van God gegrift.

Lieve mensen, zo mag je nu op weg gaan en onderweg zijn in je leven. Een pelgrimsreis met af en toe een oase. Maar de toekomst is zeker: geen moeite meer, geen zorg meer, geen verdriet meer, Jezus alleen. Een nieuwe toekomst, een nieuwe Stad. Daarom gaat Sion nu zingen: "Ik Ben reizend naar die Stad, waar Christus het Licht zal zijn." Amen.